

DRAŠNICEI ELÉGIA

P A P J Ó Z S E F

Horgas Bélának

Tenger-szopogatta ikavics-cukorkákat
Válogatok mozaikomhoz.
Egyelőre méret és keret nélkül
Erezet és szín szerint
Rakosgatom ellenpontjait.
Baranyiné Markov Zlata, kinek kiázott
Ujjbegyeiben egy-egy szív dobog,
Ács Jóska, akinek már lassan darabokra törnek
Élesre fent síkjai és száguldó karikái,
Vagy Benes, a kiégett Tisza-part
Hóbortosa és az újabban virággá szelídült
Sáfrány sem komponál nagyobb indulattal.
Elszámtságban talán csak Horgasék
Péterkéje múl felül, aki hússzín
Vödröcskéjével éppen a tengert öntözi át
Omlékony homokkútjába.
Az alkotók közül
Tolnai Ottó (nevét nagy M-be
Kellene bugyolálni dédelgetett
Mottói miatt) jut még eszembe
Finom szövetű filigránjaival:
Ha tudnám a címét, rögtön
Közölném vele világraszóló felfedezésemet:

*úgy írni a verset
ahogyan nem lehet*

Vagy kijelentő módban:

lehetetlen úgy írni verset, ahogyan lehet

De, itt van, már megint időzavarba jutottam:
Az alkonyi dagály
Fonottkalács-hullámot
Csavarint fenekünk alá
S Péterke kútjába söpri kavicsaimat.